

VESELE IN ŽALOSTNE ZGODBE NAVIHANEGA KUŽETA.
PRIPOVEDUJE MARIJA GROŠLJEVA.

Na potu.

BOBIJU JE BILO V VREČI SOPARNO.

RESK-RESK ŠVRKAJO KREMPELJCI PO ŽAKLJEVINI, POMAGAJO PA JIM TUDI OSTRI ZOBKI, KI GRIZEJO, MELJEJO, TRGAJO — RESK — RESK. —

BOBI SI IZGRIZE V VREČO OKENCE.

SMUK, SMUK — Z GLAVICO VEN IN KUKUK V LEPI NEPOZNANI SVET.

VSE GA ZANIMA. VIDI PSIČKE POBRATIME, KI SE LASTNONOŽNO TRUDIJO PO RAZPALJENI PRAŠNI CESTI, MEDTEM KO SE ON UDOBNO PELJE.

VIDI ČRNEGA MAČKA, KI JE VOZU PREKRIŽAL POT. RAZTOGOTI SE, DA SE MU NAJEŽI DLAKA, IN VIKNE: »EJ, TI SPAKA, K TVOJI SREČI, DA SEM V VREČI, DRUGAČE BI TE UJEL ZA KRAČE IN TI POMERIL HLAČE.«

NEPRIJATELJ GA JE OZLOVOLJIL. UMAKNIL SE JE V NOTRANJŠČINO IN SE GLOBOKO ZAMISLIL. BILO JE TISTO ČUDOVITO NOČ, KO SO ŽIVE ZVEZDICE KRESNICE FRFOTALE NAOKROG IN NAGAJIVO SEDALE MLADIM PSIČKOM NA MOKRE SMRČKE.

MAJKA LAJKA JE BILA TEDAJ IZREDNO ZGOVORNA IN RAZIGRANA.

SKLICALA JE SINČKE PSIČKE K SENENEMU KUPU, JIH POLOŽILA NA TREBUŠČKE, JIM PORAVNALA GLAVICE, LEGLA MED NJE IN JIM ŠEPETALA NA UHO:

»DRAGI MOJI SINČKI PSIČKI, NE BOM VAS VEČ DOLGO VAROVALA, NEGOVALA, UČILA IN SVARILA. POMNITE, KAR VAM POVEM DANES, NA KRESNO NOČ, KO SO NAŠI

JEZIČKI GIBLJIVEJSI, SPRETNEJSI IN VAŠA UŠESA BOLJ SPREJEMLJIVA. UMNE, MODRE ŽIVALCE SMO, TODA ČLOVEK JE UMNEJSI, MODREJSI OD NAS. NAJPOPOLNEJŠE BITJE V STVARSTVU JE. LJUBITI GA MORAMO, GA SPOŠTOVATI IN MU BITI POKORNI. NJEGOVI PRIJATELJI, TOVARIŠI, SLUŽABNIKI SMO.

ČUVALI MU BOSTE DOMOVE.

»ČUVAR BOM DOMOV, HOV, HOV, HOV,« JE VESELO OBLJUBIL SMRČEK.

»ZASLEDOVALI BOSTE TATOVE.«

»STRAH BOM TATOV, HOV, HOV, HOV,« SE JE POGUMNO ODREZAL SRČEK, KI JE SAM KRADEL, KAR MU JE PRIŠLO POD TAČICE.

»HODILI BOSTE Z GOSPODARJEM NA LOV.«

»NA LOV, NA LOV, HOV, HOV, HOV,« JE STRASTNO PRITRDILO MOBI IN VSI ZA NJIM, HIPOMA SO SE RAZBEGLI PO SENOŽETI IN LE S TEŽAVO JIH JE MAJČICA POMIRILA.

»REŠEVALI BOSTE UTOPLJENCE IZ VALOV, HRIBOLAZCE Z LEDENIH VRHOV.«

TRENUTEN MOLK. PSIČKI NISO PRAV RAZUMELI, KONČNO SE OSRČI BOBI IN SVEČANO IZJAVI.

»REŠEVAL BOM LJUDI IZ VALOV, HOV, HOV, HOV, HRIBOLAZCE Z VRHOV, HOV, HOV, HOV,« DASI ŠE NI VIDEL DRUGE VODE KAKOR STUDENČEK NA DVORIŠČU IN PRIJAZNI ZELENIGRIČEK ZA VASJO.

MAJKI LAJKI SE JE ODDAHNILO. POBOŽALA JE PRIDNE SINČKE S TAČICO, JIH POLJUBILA NA ČRNE GOBČKE TER DEJALA:

»DVIGNITE DESNO ŠAPICO IN POTRDIITE OBLJUBO S PRISEGO!«

IN VSI ŠTIRJE SO DVIGNILI ŠAPICE IN JECLJALI ZA LAJKO:

»ČLOVEKU DARUJEMO SVOJE ŽIVLJENJE,
POSLUŠNI, POKORNI MU SLEHERNI HIP,
VDANO IN ZVESTO MU BOMO SLUŽILI,
DOKLER NE ZASTANE SRCA NAM UTRIP.«

TIP=TAP=TOK=TAK SO PADALE
UTRUJENE TAČICE K TLOM...

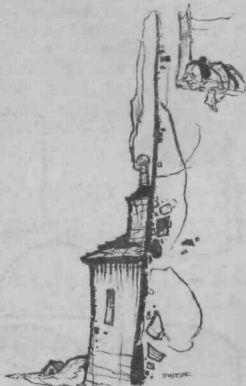
»KAJ NEKI IMAJO DANES NAŠI
PSIČKI,« JE DEJALA NEJEVOLJNO
GOSPA MARIJA IN HITELA ZAPI-
RAT ODPRTA OKNA, DA NEMIR NA
DVORIŠČU NE BI KRATIL OTROKOM
NOČNEGA POKOJA.

PSIČKI PA SO PRAVKAR ZASPALI
V SVETLO OKRILJE KRESNE NOČI
IN ZASANJALI O JUNAŠKIH ČI-
NIH...

MISLI IN PREMIŠLJEVANJ NEVA-
JENA BOBIJEVA GLAVICA JE UTRU-
JENO ZANIHALA: TINKA — TONKA.
— BOBI JE V VREČI ZADREMAL...

VSI ŠTIRJE: VRANEC, JERNEJ, ŠPELA IN BOBI SO SREČNO
PRISPELI V LJUBLJANO NA MIRJE.

(Dalje prihodnjič.)

Burja.

Burja, burja, bu, bu, bu,
kar odpravi se domu!
Tukaj se ne boš ogrela,
mi ne boš klobuka vzela.
Pa še duri zaklenimo,
okna hitro pregrnimo,
da skozi špranje, potoglava,
ne prikrade se, majava:
rada legla bi za peč,
a ledena je preveč.
Saj smo v hišo okna dali,
da bi z doma jo pregnali!

Vera Albrechtova.